

Milyen időszerű olvasmány a „Kapcsolat” évében azt olvasni, amit Jézus mond az Atyának: megőriztem őket, megtartottam őket. S ennek ellenére aggódik övéiért. Az Atya oltalmára bízta őket, mert ez a legtöbb, amit tehet.

Jézus nem a világból való, tanítványai sem, de Jézus ismeri a világot. Tudja, hogy hatásaitól nem tudjuk, vagy nem akarjuk teljes mértékben függetleníteni magunkat. Miért is kell, hogy ez így legyen? Az Isten-teremtett világban miért idegen az Isten világa?

Jézus a veszteségéről is beszél. Júdás az, s ez biztatás is lehet számunkra. Mindent megtéve, nyugodt lelkiismerettel el kell tudnunk fogadni a másik ember szabad akaratából fakadó döntést.

Jézust boldoggá tette az Atyával való egység. Ezt a boldogságot szeretné tanítványainak és minden embernek. Azonban sokszor gondoljuk, hogy nem ez az egyetlen boldogság. Más felé kacsingatunk. Futjuk köreinket és még jó, ha időben észrevesszük, hogy mi adja a valódi boldogságot.

Több kérdés is felmerül bennem:

- Sikerül-e vagy sikerült-e megőriznem a rám bízottakat?
- Veszteségeimet elfogadom, tanulok belőlük és ösztönöznek-e, vagy kijelentem, hogy nem vagyok alkalmas tanítványgyűjtésre?
- Céлом-e napról-napra szorosabb kapcsolatot építeni Istennel, társammal, gyermekemmel, unokáimmal, barátaimmal?
- Aggódásaimban az Atya oltalmát keresem-e?

Benéné F. Éva - Budapest